

Евангелското учење за бесмртноста на душата, е едно од основните вистини на нашата православна вера. Божјиот Син затоа и дошол на земјава, постана човек, умре и воскресна, за нам да ни осигура бесмртност, та секој, кој го слуша Неговото слово и верува во Оној, Кој го испратил, да има живот вечен, да не доаѓа на суд, туку да премине од смрт во живот.

Со таква вера, дека нашите роднини и пријатели се живи пред Бога и по смртта, ние христијаните не ја прекинуваме духовната врска со нив, се молиме на Бога за нив, служиме заупокоени помени, правиме добри дела во нивно име, им принесуваме бескрви жртви – восочните свеќи и т.н. Сето тоа го правиме, држејќи се до упатствата и правилата, кои Црквата ги пропишала и низ векови ги сочувала. Воведување на измени, кои се во спротивност со евангелскиот дух и вековната насока, по која Црквата со векови чекори, им припаѓаат на човечките установи и верските секти, кои отпаднале од вистинската Црква Христова. За Православието, таквите измени секогаш биле туѓи и непознати.

Во последно време, се забележува обичај, на погребенијата да се носат што повеќе венци, изработени од природно или вештачко цвеќе. Гледајќи едни од други, луѓето како да се натпреваруваат на чиј погреб ќе има повеќе венци, па според нивниот број како да се мери почитта и значењето на покојникот: колку поголем број на венци, толку поголем е рангот на покојникот и неговото семејство. Околу некои гробови по гробиштата, се подигнуваат и високи огради од венци. А, кога од врелото сонце и од невремето ќе се исушат и избледат, даваат многу грда и примитивна слика.

Нашите православни верници треба да знаат дека, старите незнабожечки народи – Грците и Римјаните, ги украсувале грбовите на своите покојници со венци од лисја и

цвеќиња. Дури и постоеле посебни денови, кои токму заради венците од цвеќиња, особено од рози, ги нарекувале „Денови на розата“ (Dies Rozarum).

Кај Евреите и древните христијани, при погребенијата немало венци. На незнабожечките приговори, зошто христијаните не го прават тоа, при крајот на II век им одговорил учениот апологет, бранителот на христијанската вера, Минуциј Феликс, со зборовите, кои се актуелни и денес: „Блажените (во оној свет) немаат потреба од цвеќиња, а несреќните нема да му се израдуваат“. Кажано со други зборови, овие зборови значат: „Според христијанската вера, оние покојници, кои го заслужиле Царството небесно и кои се вселиле во Божјиот рај, таму гледаат бескрајно поубаво цвеќе, дури и од најубавото на земјата, а да не говориме за хартијата и пластиката. Оние, починати, пак, кои според своите дела го заслужиле пеколот и вечните маки, каде што нивниот црв не умира и огнот не се гаси, на таквите дури и в раце да им се стават венците, нема да ги видат, па дури и на главите да им се наредат, од тоа нема да имаат никакво олеснување од маките, во кои се наоѓаат“.

Значи, кога овие венци немаат никакво значење, ниту корист за покојниците, тогаш јасно е дека оние, кои ги носат на погребенијата, не ги носат заради покојните, туку заради себе и насобраниот народ, за да ја покажат својата одменост и подготвеност да бидат како и другите. Истото ова се однесува и на подготовките на богатите и раскошни раздавања и помени за покојните, кога се прават гозби и пирови со безброј раскошни и обилни јадења и пиења.

Христијаните мора да се ослободат од тоа, особено што при погребенијата има толку многу други и неопходни давачки, па неразумно е таквите давачки уште повеќе да се зголемуваат со непотребни трошоци. И тоа дотолку повеќе во ова наше време на скапотија и секојдневно зголемување на основните животни трошоци. Зарем парите, потрошени на претерани гозби и некорисни венци, не можат да се употребат во неспоредливо покорисни и поблагородни цели? Во некои места, свештениците заедно со верниците почнуваат да се трудат, задушниците и помените да ги извршуваат најскромно што можат, а венци на погребенијата да не се носат. Наместо венци, благочестив обичај од роднините и пријателите би бил, онолку пари, колку што чини венецот, да бидат приложени како помош на семејството на покојникот, или на некое друго сиромашно семејство, или на многудетно семејство, или како завештание за подигнување на некоја нова црква, наменувајќи го тој прилог за покој на душата на покојникот. Зарем не е поблагородно и подобро да се постапува вака христијански? Вистинскиот христијанин, секогаш и во сè, треба да се однесува според својата вера, а не да оди слепо по модата и однесувањата на другите, не интересирајќи го дали некој ќе му се потсмева, или ќе го окарактеризира како заостанат и некултурен.

Убеден сум дека овие зборови ќе бидат сфатени и прифатени најдобронамерно.
Разумот и добрата волја треба да надвладеат над неразумната и неумесна навика!